

DANIELLE STEEL
SZOMSZÉDOK

DANIELLE STEEL
SZOMSZÉDOK

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Neighbors*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, in 2021

Copyright © 2021 by Danielle Steel

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2023 by F. Nagy Piroska

Cover design: *Scott Biel*

Cover images: © *Mark Owen/Arcangel Images* (entranceway and gate),

© *Lee Avison/Arcangel Images* (mansion)

Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2023

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos, forrón szeretett gyermekeimnek,
Beatrixnak, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Csupa jót kívánok nektek,
jó embereket, akik szeretnek,
jó embereket, akiket szerettek,
bölcsséget a jó döntésekhez,
bátorságot az élet kihívásaihoz,
boldogságot és szerencsét.
Legyetek áldottak!*

Végtelenül szeretlek benneteket,

Mami/d. s.

Első fejezet

A forróság bevette magát a masszív kőépület falai közé. Még az alagsorban lévő tágas, jól felszerelt konyhát is megülte, ahol Debbie Speck sürgött-forgott, hogy minden a helyére kerüljön, amit a férje a vásárlásból hozott haza az imént. Jack egész teste izzadságban fürdött. A negyvennégy éves, kissé túlsúlyos, kopaszodó férfi rendszerint búzlott a borotválkozás utáni arcszesztől, amivel a szobájában tartott és éjjelente meg-meghúzott olcsó whisky szagát próbálta elfedni. Másnap aztán, miközben megerőltető fizikai munkát végzett, a pórusaiból csak úgy áradt a szeszszag. Többnyire Debbie is – aki ugyancsak testes volt, és a haját saját kezűleg festette szőkére – megivott vele egy-két pohárral, habár ő jobban szerette a gin-tonicot vagy a vodkát, amit a fagyasztóban tartott az alagsori lakásukban, ahová a munkaadójuk, Meredith White, sohasem merészkedett le. Tisztelte az alkalmazottai magánéletét, amivel ideális helyzetet teremtett a házaspár számára.

A világtól elvonultan élő egykori filmsztár tizenöt évvel ezelőtt ingatlankezelő és bentlakó házvezető házaspárként szerződtette őket. Az első időben Meredith még dolgozott. Egyik filmet a másik után forgatta, sokszor távoli helyszíneken,

és ugyanezt csinálta a férje, a színész és producer Scott Price is. Volt, hogy hónapokig dolgoztak távol egymástól, más-más filmekben.

Jack és Debbie számára ez maga volt a tökéletes állás: hatalmas, fényűző házban éltek, a munkaadóik közül legalább az egyik általában távol volt, és amikor hazajöttek, akkor is rendkívül elfoglalt életet éltek. Ennélfogva nem maradt idejük, hogy utánanézzenek, hogyan is dolgozik Jack és Debbie, akikben egyébként is megbíztak. A házaspár fiatalon, mindössze huszonkilenc évesen került hozzájuk, és már akkor is tisztában voltak az efféle állás rejtett előnyeivel. A mellékes jövedelem érett gyümölcsként hullott az ölükbe. Az üzletek és a kereskedők, akiktől a munkaadóik kívánságának megfelelő árutat beszerezték, szép jutalékkal vagy ingyenes szolgáltatásokkal fejezték ki nekik a hálájukat, miközben az erről mit sem sejtő munkaadóik a hálából kapott ajándékokért is fizettek, csak éppen ez a fizetség szintén Jack és Debbie zsebébe vándorolt.

Annak idején hónapok alatt jövedelmező kapcsolatok egész hálózatát építették ki. Ez általános gyakorlat volt, és ahol csak lehetett, ők is minden aggály nélkül megrövidítették a munkaadóikat. Korábban is ezt tették: aszerint választották ki az alkalmazóikat, hogy mennyi hasznot várhatnak tőlük, vagy mennyire elfoglaltak, figyelmetlenek, vagy mennyi időt töltenek az otthonuktól távol.

Amikor Jack és Debbie elvállalta ezt az állást, Meredith az egyik legjobban fizetett színésznő volt a filmiparban, és rendkívül nagylelkűen bánt velük. Kezdetben olykor nekik kellett elvinniük

a művész házaspár tizenhárom éves fiát, Justint, ha a gyerekek valahol dolga akadt, de amúgy magántanárok foglalkoztak vele, a szülők huzamosabb távollétében meg egy hozzájuk költöző végzős diák vitte őt kocsival az iskolába. Amikor pedig valamelyik szülője éppen otthon volt, ő maga gondoskodott Justinról.

A lányok, Kendall, hét évvel Jack és Debbie szolgálatba lépése előtt, New Yorkban kezdett egyetemre járni, és többé nem is költözött vissza San Franciscóba. A házvezető házaspár munkába állásakor Kendall már huszonöt éves volt, és csak karácsonykor járt haza. Azóta férjhez ment, és megszületett a kislánya, Julia. Meredith és Scott olyan sok időt töltöttek távol az otthonuktól, hogy nehéz volt időpontot találni, amikor épp nem voltak elfoglaltak – ami Jack és Debbie számára tökéletes helyzetnek bizonyult.

A nekik kijelölt, fényűzően berendezett „anyós-lakásba” különálló bejáraton át lehetett belépni. A ház, amely a legnagyobb volt San Franciscóban, az előkelő Pacific Heights lakónegyedben épült. Két híres filmsztárnak dolgozni komoly presztízzsel járt, nem beszélve az állás jövedelmezőségéről. Meredith és Scott a fiuk megszületésekor költöztek San Franciscóba. A lányok tizenkét éves volt akkor, és mint Meredith leszögezte, nem akarták a második gyereküket is Los Angelesben felnevelni. San Francisco kisebb, konzervatívabb és egészségesebb város volt, Justin és Kendall kiváló iskolákba járhattak, és egész évben kellemes volt az időjárás. A ház és a hatalmas kert tágas teret nyújtott számukra, megteremtve a meghitt,

bensőséges családi és magánélet kereteit a magas sövény mögött, amelyet ők ültettek, amikor megvették a házat.

Az évek során Debbie és Jack maximálisan kihasználták az állásuk révén kínálkozó valamennyi előnyt. Az összegyűlt jutalékokból szép summát tudtak félretenni. Néhány műkincs is utat talált a lakásukba – elsősorban két nagyon értékes, kis méretű francia festmény, amelyek valahogy eltűntek a fenti lakásból, és immár tizenkét éve az ő hálósobájuk falát ékesítették. Meredith észre sem vette az eltűnésüket. Debbie-nek megtetszetek, így hát „áthelyezte” őket a saját lakrészükbe. Meredith külön folyószámlát nyitott a háztartás költségeinek fedezésére. Debbie évekkal ezelőtt önként vállalta a számlák kifizetését, és ezzel megszabadította Mereditht ettől az unalmas és fárasztó feladattól. Közben időről időre kisebb összegeket átutalt a saját számlájukra is. Ezek olyan kis összegek voltak, hogy még Meredith könyvelője sem tett rájuk megjegyzést.

Debbie és Jack okos tolvajok voltak. Figyelemmel kísérték munkaadójuk minden igényét, és mélységes együttérzéssel követték Meredith életének tizennégy évvel ezelőtt bekövetkezett darabokra hullását. A házaspár érkezését követő szűk egy évben felfeslett és szétesett a filmsztár csillogó világa. Ettől még kevésbé figyelt a számláira, még könnyebben elterelődött a figyelme a pénzügyeiről.

Tizennégy évvel ezelőtt Meredith férje, Scott viszonyt kezdett egy fiatal olasz színésznővel, aki

az aktuális filmjében a partnere volt. Az eset nagy nyilvánosságot kapott. A nő huszonhét éves volt, Scott a maga ötvenöt évével a duplájánál is több. Amikor Jack és Debbie munkába állt náluk, Scott házassága Meredithszel még szilárdnak látszott. A showbizniszben megszokott kapcsolatokhoz képest szokatlanul stabil párnak tűntek. Jack és Debbie meglátása szerint ragaszkodtak egymáshoz és a gyerekeikhez, amíg Scott el nem utazott Bangkokba egy film forgatására. Mire visszajött, a házasságuk romokban hevert. Rögtön a hazaérkezése után Scott elhagyta Mereditht Silvana Rossiért, és újdonsült kedvesével New Yorkba költözött.

Meredithen mély sebet ütött Scott árulása, de a gyerekei miatt bátran viselte a csapást. Jack és Debbie sohasem hallották, hogy a fiuk füle hallatára szidalmazta volna Scottot, Debbie azonban nem is egyszer látta az asszonyt a hálószobájában sírni; ilyenkor két karjával átfogva melegen magához ölelte őt.

A bulvárlapokban Scottról és Silvanáról megjelent cikkekkel és képekkel megalázott Meredith teljes mértékben felhagyott a társasági élettel, csak ritkán járt el otthonról, és minden figyelmével a fia felé fordult. Hozta-vitte az iskolába és az edzésekre, minden idejét vele töltötte, és esténként együtt vacsorázott vele. Debbie hallotta, amikor visszautasított egy neki felajánlott filmszerepet. Otthon akart lenni a fiával, amíg a szakításuk keltette botrány elül.

Justint nagyon feldúlta a dolog. Beszélt erről Jacknek, és többször is elrepült New Yorkba az

apjához, de mindannyiszor azzal jött vissza, hogy gyűlöli a jövőbeli mostohaanyját. Scott azt tervezte, hogy mihelyt kimondják a válást, elveszi Silvanát. A tizennégy éves Justin közönséges kurvának nevezte a nőt, amikor négyszemközt beszélt róla Jacknek, aki persze beszámolt erről Debbie-nek. A fiú azt is elárulta, hogy a nővére, Kendall sem kedveli az olasz nőt. Jack és Debbie alig ismerték Kendallt, aki már New Yorkban élt, amikor ők a családhoz költöztek.

Meredith, aki a méltóságára sokat adó, diszkrét és tiszteletteljes nő volt, tartózkodott attól, hogy Silvanáról beszéljen Debbie-vel, ő azonban gyanította, hogy asszonya mennyire gyűlölné a fiatal olasz sztáročskát, aki miatt Scott a fejébe vette, hogy elválik tőle. Az addig látszólag boldog házasságuknak egy csapásra vége lett. Meredith parkolópályára állította sikeres karrierjét, hogy minden idejét a fiának szentelhesse. Debbie csodálta ezért, jöllehet akkor még nem ismerte őt elég jól.

Jacknek és Debbie-nek nem voltak gyerekeik. Korábban Palm Springben dolgoztak egy idős párnál, akik azonban néhány hónapon belül mind a ketten meghaltak. Két évvel azelőtt, hogy megkapták ezt a munkát, San Diegóban, a rehabon ismerték meg egymást. Mindketten Dél-Kaliforniában nőttek fel, de sohasem találkoztak. Jacket többször is letartóztatták apróbb bűncselekmények, főleg hitelkártyacsalás miatt, amire a drogfüggősége kényszerítette. Debbie ellen bolti lopás, zsebtolvajlás, hitelkártyalopás és eladásra szánt marihuána birtoklása miatt folyt eljárás. A bíróságok ugyanarra a rehabilitációs prog-

ramra küldték őket. Mindketten huszonkét évesek voltak, és hat hónapot kellett a rehabon tölteniük. Ezalatt eltervezték, hogy együtt fognak dolgozni, amiből végül megszületett a szerelem, vagy legalábbis az ambícióik közös irányba terelése.

Összeházasodtak, mert házaspárként könnyebb volt ingatlankezelői és házvezetőnői állást találni. Jack kigondolta, hogy ha gazdag embereknél vállalnának bentlakással munkát, az jövedelmező lenne, és ritka lehetőséget kínálna a jövőbeli, nagyobb szabású terveikre nézve. Debbie kijelentette, hogy nem lesz szobalány, nem fog vécét pucolni, sem egyenruhát hordani, mire Jack elmagyarázta, hogy ingatlankezelőként szabadon rendelkeznének jómódú emberek elegáns otthonaival. Azt csinálhatnának, amit akarnak, fizethetnének másoknak a vécépucolásért, a takarításért, a kert gondozásáért, és mindezekon felül szép életet biztosíthatnának maguknak. A háziak távolléte alatt még zsebre is vágthatnának néhány értékesebb tárgyat, valamicske készpénzt, miközben szép fizetést kapnának azért, hogy jól éljenek valaki másnak a házában.

Olyan vonzónak állította be az egészet, hogy meg is próbálkoztak vele, amikor kijöttek a rehabról. Elmentek egy jó hírű Los Angeles-i munkaközvetítő irodába, vitték a hamis ajánlólevelet, amit Jack írt egy azóta meghalt házaspár nevében. Örökösök híján senki sem volt, aki igazolhatta volna az ajánlólevélben írottakat. Az ügynökség nagyvonalúan kezelte a referenciák felülvizsgálatát, és ha a megbízó nem kérte, a jelentkezők bűnügyi előéletét sem firtatta.

Az első állásukból lapátra tették őket alkalmatlanság miatt, és mert fogalmuk sem volt, mit kellene csinálniuk. De hamar megtanulták, mit várnak el tőlük, és legközelebb annál a Palm Springs-i házaspárnál kaptak állást, akik aztán valóban meghaltak. Olyan öregek voltak, hogy nemigen figyeltek rá, mit csinál Jack és Debbie. A gyerekeik boldogok voltak, amiért ilyen barátságos, gondoskodó és felelősségteljes emberek gondozzák a szüleiket, az öregek pedig a végrendeletükben még egy kis pénzt is hagytak rájuk.

Ezúttal valódi ajánlólevéllel jelentkeztek a San Franciscóban élő Meredithnél és Scottnál, akik azon a Los Angeles-i ügynökségen keresztül kerestek alkalmazottakat, amelyet jól ismertek, és amelyben megbíztak. Jacknek és Debbie-nek a dolog nem volt sürgős, mivel kényelmesen éltek az idős házaspártól örökölt pénzből. Annak az állásnak azonban, amit Scott és Meredith alkalmazásában ajánlottak fel nekik, egyikük sem tudott ellenállni. Óriási előrelépést jelentett számukra, és addigra már azt is tudták, hogy mit várnak el tőlük. Megértették, hogy alázatosnak kell lenniük, ha meg akarják kedveltetni magukat az alkalmazóikkal, és el akarják nyerni a bizalmukat.

Scottnak eleinte nem voltak rokonszenvesek. Sunyinak tartotta őket, amit meg is mondott Meredithnek, de végül ennek nem volt jelentősége, mivel nem egészen egy év múlva Scott elment Bangkokba filmet forgatni, utána meg végképp otthagya őket. Meredith sokkal inkább felült az alakításuknak, mint a férje.

Azóta tizenöt év telt el, és Meredith mára teljesen rájuk hagyatkozott: nekik kellett megvédeniük a külvilágtól, és kielégíteni minden – egyébként minimális – szükségletét. Nem voltak nagy igényei, többnyire a hálósobája melletti dolgozószobában olvasgatott, vagy a kertben üldögélt. Vendégeket már egyáltalán nem fogadott. Az elmúlt tizennégy évben elment mellette a világ, vagy pontosabban fogalmazva ő vonult ki a világból, és jóval csendesebb életmódot választott, mint amit sztárként élt. A világ azonban nem felejtette el. Attól kezdve, hogy remeteségbe vonult, legendává vált.

Hat hónappal azután, hogy Scott New Yorkba költözött Silvanával és beadta a válókeresetet, hogy feleségül vehesse a nőt, Justin elutazott hozzájuk abba a házba, amelyet apja Maine-ben vett ki egész augusztusra. Kendall és a férje is tervezték, hogy a hónap második felében csatlakoznak hozzájuk Juliával, a lányukkal együtt. Kendall ugyanúgy nem kedvelte Silvanát, mint Justin, de az apjával nagyon jó volt a kapcsolata, az öcscsét pedig imádta. Szüleik válása elszomorította, de mivel az apjához közelebb állt, mint az anyjához, boldog volt, hogy mostantól mindnyájan New York-iak lesznek. Kendall és a családja nagy jómódban élt, a férje ugyanis sikeres befektetési bankár volt. Scott alig várta, hogy a maine-i nyaralásuk közben gyorsasági motorcsónakba szállhasson, és úgy gondolta, hogy Justin meg egy kis vitorlásnak örülne, mivel két egymást követő nyáron is részt vett egy vitorlástáborban Washington államban. Tizennégy éves korára már egész ügyes

tengerész volt. Meredith figyelmeztette Scottot, hogy ne engedje a fiút egyedül vitorlázni a maine-i ismeretlen és kiszámíthatatlan parti vizeken, mire Scott megnyugtatta, hogy ő is ott lesz a hajón, hozzátéve, hogy Justin jobb tengerész, mint a nála kétszer idősebb férfiak többsége, és nagyon szeret vitorlázni. Justin többször emlegette, hogy egyszer majd vesz magának egy vitorlás hajót, és körülhajózza a világot.

Megbeszélték, hogy Justin az egész augusztust az apjával tölti, amit már nagyon várt, de főleg az utolsó két hetet, amikor ott lesz a nővére is, akit rajongásig szeretett. A fiúnak nagyon hiányzott az apja, és megviselte a szülei válása. Boldog volt, hogy egy egész hónapot az apjával tölthet, még ha ott is lesz velük Silvana. Buta libának nevezte, és zavarba ejtette, amikor látta, hogy valósággal ráfonódik az apjára, mint egy kígyó. Igyekezett nem venni róla tudomást. Silvana nem beszélt jól angolul, ez jó ürügy volt arra, hogy ne szóljon hozzá.

Tíz nappal azután, hogy Justin megérkezett Maine-be, Scott másnaposan feküdt az ágyban, mert előző este egy partin vettek részt Silvanával az új barátaiknál. Hiába sütött gyönyörűen a nap, a lüktető fejfájása miatt nehezebbre esett volna felkelni, ezért megengedte Justinnak, hogy egyedül hajózzon ki a dinginél alig valamivel nagyobb vitorlással. Justin megígérte, hogy partközelsben marad, és ebédre visszajön.

Egy óra múlva szélvihar támadt, az óceán vadul hullámozott, és Justint, aki messzebbre merészkedett, mint ígérte, az áramlatok egyre beljebb sodorták. Amikor Scott dél körül felébredt, látta a dü-

hödten hullámzó tengert, és rájött, hogy Justin nem jött haza. Rögtön hívta a parti őrséget, aztán csak állt a kikötőben a gyomrában egyre erősödő görccsel, tekintetével a kis hajót kutatva. A gyorsasági motorcsónakkal lehetetlen volt kimenni a háborgó tengerre, hogy megkeresse a fiát.

A parti őrség délután megtalálta a felborult kishajót. Justinnak nyoma veszett. A holttestét két nap múlva vetette a víz az egyik közeli kis sziget partjára. Addigra Kendall is megérkezett Maine-be, hogy együtt várja apjával a híreket, miközben Meredith San Franciscóban ült imádkozva a telefon mellett.

Valóra vált az, amitől rettegett. Scott zokogva telefonált neki aznap, amikor a dolog történt, és amikor megtalálták az élettelen Justint. Kendall teljesen kiborulva beszélt az anyjával. Mindnyájan az örület határán egyensúlyoztak. Scott összétörten repült Kendallal és Justin holttestével San Franciscóba a temetésre, amit Meredith szervezett a fiuknak. Kendall mélyen együttérzett az apjával, akit szörnyű büntudat gyötört. Tudta, hogy anyja elég erős, ő jobban át fogja vészelné a történeteket, mint az apja.

Tizennégy év elteltével az emlék elhalványult, de mindmáig kísértette valamennyiüket. Meredith azóta alig beszélt Scott-tal. Kendall sajnálta az apját, és még közelebb került hozzá. Justin halála után pár évig egyszer-kétszer kötelességszerűen meglátogatta az anyját, de felrótta neki, hogy olyan keményen bánt az apjával, és akkora terhet rakott rá. Scottot eközben a saját büntudata kis híján tönkretette.

Justin halála után Scott egy-két évig a drogok és az ital lefelé húzó örvényébe került, de végül Kendall és Silvana segítségével sikerült talpra állnia. Meredith nyíltan őt okolta a fiuk haláláért, amit Kendall kegyetlenségnek tartott. Számára egyértelmű volt, hogy Justin halálát baleset okozta, és nem az apja ölte meg őt. Kétségtelen, hogy apja ostobán és felelőtlenül viselkedett, megszegve a Meredithnek tett ígéretét, és Justin ezért halt meg.

Miután kimondták a válást, Scott elvette Silvánát. Nagyobb szüksége volt rá, mint eddig bármikor. Két évvel Justin halála után a már ismét józanul élő Scott folytatta a pályáját. Ma, hatvankilenc évesen, inkább producerként és rendezőként dolgozott, mint színészként, és még sikeresebb lett, mint korábban.

Silvana karrierjéből semmi sem lett, mire visszament volna dolgozni, már el is felejtették. Ma, negyvenegy évesen egy sikeres hollywoodi filmes feleségének életét élte, ami tökéletesen kielégítette. A szépsége megkopott, meg is hízott kissé. Már cseppet sem volt gyönyörű, csupán fárasztó és minden tehetséget nélkülöző nő. Azok közé az emberek közé tartozott, akik fiatalon bomba jól néztek ki, de ahogy múlt az idő, túlzásba vitték az igyekezetet, hogy visszavarázsolják a fiatalágukat, és egyik plasztikai műtétet végeztek a másik után, amitől inkább csak közönségesnek látszottak. De tizennégy évi házassággal a hátuk mögött ma is együtt voltak, és Silvana élvezettel alakította a híres színész és producer feleségének szerepét. Ma is New Yorkban éltek, ahol Scott sok időt tölthetett Kendall-lel és az unokájával.

Meredith nem hitte, hogy Scott hűséges Silvanához, de igazából már nem is érdekelte. Most, hogy Kendall már felnőtt nő, Justin pedig meghalt, nem maradt semmi okuk, hogy beszélgessenek egymással. A fiuk mindannyiuk számára gyötrelmes emlékké vált temetése óta nem látták egymást. Scott sohasem bocsátotta meg magának Justin halálát, Silvanával pedig nem született közös gyerekük. A nő sem akart gyereket, élvezte, hogy a köztük lévő huszonnyolc év korkülönbség következtében ő maga lehetett Scott kislánya. A baarcú szépség szerepét osztotta magára, noha nem volt az.

Kendall az anyjának nem tudott megbocsátani, amiért Justin halálos balesetéért az apját okolta, és csak nagy ritkán látogatta meg őt San Franciscóban. Rossz volt látnia a házat, ahol ő és Justin felnőttek. A fiú szobájából afféle szentély vagy kegyhely lett, anyja pedig elzárkózott a világtól, és olyanná vált, mint egy kísértet. Jack és Debbie láttán a hideg futkosott a hátán; úgy viselkedtek, mintha az övék lenne a ház, az anyja meg mintha észre sem vette volna.

Így hát Kendall lehetőleg távol maradt, Meredith pedig majdhogynem saját lányaként bánt Debbie-vel. Debbie mindössze négy évvel volt idősebb Kendallnál, Meredith tehát simán lehetett volna az anyja, ráadásul egy házban laktak, és mindennap találkoztak. Kendall és Meredith kapcsolata a kötelező minimumra szorítkozott, és Meredith legnagyobb bánatára eltávolodtak egymástól.

*

Meredith módfelett sikeres karrierjének Justin halálakor vége szakadt. Két éven át ki sem tette a lábát a házból – gyászolta a fiát. Újabb három év kellett, hogy valamelyest újból magára találjon. Sohasem bocsátotta meg Scottnak, hogy nem tartotta meg az ígéretét, miszerint nem engedi egyedül vízre szállni Justint a vitorlással. Nyilván túl megszire merészkedett a parttól, és amikor váratlanul lecsapott a vihar, a hullámok felborították a hajót, ő pedig a vízbe fulladt. Évekig rémálmai voltak, és csak lassan, sok-sok fájdalom árán tudott megbékélni a történetekkel.

Addigra a filmezés már egyáltalán nem érdekelte. Annak idején Scott-tal okosan fektették be a pénzét, és mivel nem voltak különösebb igényei, idős korára nem kellett dolgoznia. A fia halála után nevetségesnek érezte a saját egykori sztárságát, és anélkül, hogy akarta volna, szép lassan remete lett belőle. Napok múltak el úgy, hogy nem szólt senkihez, legföljebb pár szót Jackhez és Debbiehez, akik az ő utasítása nyomán hatékonyan tartották távol a világot, és megvédték őt a közélettől, amelyben többé nem kívánt részt venni.

A Justin halálát követő öt évben Meredith csak keveset észlelt mindabból, ami körülötte zajlott, és nem is érdekelte semmi. Mivel ritkán tette be oda a lábát, és nem figyelte, mi van ott, észre sem vette, hogy pár kép eltűnt a nappalija faláról. Arra sem reagált, amikor Debbie elmondta, hogy az egyik szobalány ellopta több bundáját, és hagyta, hogy Debbie kirúgja a lányt. El sem tudta képzelni, hogy újra azokat a fényűző, drága holmikat viselje. Ma már csak farmert hordott, és ha hideg volt,

kapucnis dzsekiben üldögélt a kertben. A hosszú sétáira edzőcipőt vagy a kertészkedéshez használt csizmát húzott. Senki sem ismerte fel, noha az emberek tudták, ki lakik a házban, sőt azt is, hogy mi történt, és hogy a hajdani filmsztár ma már szinte sohasem mozdul ki otthonról. Ilyen tragédiák előfordulnak az életben, és vannak, akik többé nem tudják kiheverni. A jelek szerint Meredith is közéjük tartozott.

Negyvenkilenc éves volt, amikor a karrierje egyik napról a másikra végleg befejeződött. Kizárta az életéből a barátokat, Kendallen kívül nem voltak rokonai, és ő is háromezer mérföldre lakott tőle a férjével és a lányával, ráadásul elfoglalt életet élt, és szinte sohasem jutott el San Franciscóba. Kendall megmaradt az apja lányának, és anyját kizárta az életéből. A férje árulása, a fia halála, a lánya apja melletti kiállása és tüntető távolmaradása mind-mind súlyos csapásként érte, és szomorú magányra ítélte Mereditht.

Tizennégy év telt el Justin halála óta; a hatvanhárom éves Meredith régóta megbékélt csendes és nyugodt életével. Az ügynöke meghalt, mielőtt egyszer is beszéltek volna egymással, és korábban Meredith nem volt hajlandó találkozni vele. A filmezés már nem érdekelt, és idegenné vált számára a korábbi sztár életmódja.

Ma már nem gyötörte Justin halála. Elfogadta, és megtanult együtt élni vele. Hitt benne, hogy egy napon újra látni fogja őt. Nem utazgatott, beérte azzal, hogy San Franciscóban él, abban a házban, ahol Justin is élt egész rövidre szabott életében. A fiúnak a ház legfelső szintjén lévő szobája

érintetlen maradt. Ma már csak ritkán ment be, főleg olyankor, ha keresett valamit, egy fényképet, vagy bármit, ami a fiáé volt. Jó érzéssel töltötte el, hogy a szoba ott van, és még most is pontosan olyan, mint Justin életében volt. A házban semmi sem változott az elmúlt tizennégy évben. Ez azt az illúziót keltette benne, hogy Justin halálakor megállt az idő. Az évek azonban elszálltak.

Jack és Debbie Meredith oltalmazóivá, a világtól védő pajzsává és fürkésző szeméivé váltak, és ezt alaposan kihasználták. Meredith nem vonta kérdőre őket, ami azt illeti, észre sem vette, mit művelnek. A házaspár eldöntötte, hogy hagyják magasabbra nőni a sövényt, így senki sem láthatott be mögé. Az első öt súlyosan depressziós év után Meredith hallgatag, egykor híres, tragikus múltú nővé változott, aki beérte azzal, ha a saját kertjében sétálgat, vagy szeles napokon leautózik a tengerpartra, és az arcát a szélnek tartva élvezzi a friss levegőt. Nem vágyott társaságra, és nem hiányoztak az évek óta nem látott barátai sem. Az ő életük nagyon más volt, mint mostanság Meredithé.

Megnézett néhány filmet Scott mostani rendezései közül, és meglepte, hogy milyen jók, ugyanakkor megkönnyebbült attól, hogy ő maga nem szerepelt bennük. Nem vágyott rá, hogy újra lása Scott arcát, a róla készült fotók régóta eltűntek a házból. Justin rövid, tizennégy évet felölelő életének minden korszakából, és Kendallról is ki voltak téve különböző képek a házban, ha nem is annyi, mint Justinról. Debbie mindig nagy tisztelettel beszélt a gyászoló anyának a tragikus sorsú fiúról,

és nélkülözhetetlenné tette magát Meredith kényelmének biztosításában. Tudta, mit hogyan szeret, mit és mikor szeret enni, az ételt hogyan kell feltálalni neki, hogyan kell megágyazni, milyen könyveket szeret olvasni, és ezeket be is szerezte. Tévésorozatokot ajánlott, és ezeket együtt nézte vele. Debbie afféle szűrővé vált számára, kirostált mindent, amivel Meredith nem akart foglalkozni, ezáltal megkönnyítve az életét.

Jack mindeközben a biztonságáról gondoskodott, és Meredith hitt neki. A világot ma már veszélyesnek és ismeretlennek érezte. Nem akart mindenben tőlük függeni, de akaratán kívül így alakult. A házaspár mindent megkönnyített számára, és ezért hálás volt nekik. Nem hagyták el, mint Scott és Kendall. A főkapu elé is sűrű rácsot szereltek, hogy megvédjék őt a kíváncsi tekintetektől. Meredith mára legendává vált a környéken – a híres filmsztár, akinek a fia meghalt, ő maga pedig remeteségbe vonult.

– Valószínűleg ma már valamiféle boszorkánynak gondolnak – jegyezte meg néha nevetve. Hatvanhárom évesen is gyönyörű volt vörösesszőke hajával, elegáns, finom arcvonásaival, és hatalmas kék szemével, amit a rajongói csodáltak és máig sem felejtettek el. Vonzó, energikus, jó alakú nő volt, akin nem látszott meg a kora. Órákat töltött a kertben, élvezte a kertészkedést és az olvasást a szabad levegőn.

A forróság ellenére egész délelőtt a rózsáit metsette a kertben. San Franciscóban ritkaság volt az ilyen hőség, amit ő kifejezetten kedvelt. Széles, hullámos karimájú szalmakalapjával a fején lépett

be a konyhába, hogy igyon valamit, és rámosolygott Debbie-re, aki épp a kedvenc salátáját készítette ebédre. Megőrizte az alakját, jóllehet elvonultsága első éveiben nagyon lefogyott, és Debbie csak hízélgéssel tudta rávenni, hogy egyen. Minden, amit a hűséges házaspár tett, újra meg újra azt bizonyította Meredithnek, hogy milyen odaadóan gondoskodnak róla, és mennyi jólelkűség lakozik bennük. Nem úgy, mint a lányában, aki sokszor hónapokig fel sem hívta.

– Hű, de meleg van odakint – mondta mosolyogva. A hosszú, párás nyár után üdítő változást jelentett a szeptemberi forróság. – Igazi vénasszonyok nyara – tette hozzá, miközben kivett egy üveg hideg vizet a hűtőszekrényből, majd hosszan kortyolt belőle.

– Földrengésjelző idő – felelte Debbie, és egy poharat nyújtott felé, mire Meredith megrázta a fejét. Jobban esett az üvegből innia.

– Remélem, nem – válaszolta, és letette az üveget. – Huszonnyolc éve élek itt, de hál' istennek még egyetlen komoly földrengés sem volt. A '89-est négy évvel lekéstük. A hírek szerint az nagyon csúnya volt. – Most eszébe jutott, hogy amióta Justin meghalt, épp még egyszer annyi idő óta lakik itt, mint annak előtte, és ezen megdöbbsent. Ha élne, a fia most huszonnyolc éves lenne, amit nehezen tudott elképzelni. Ő mindig annak a tizennégy éves fiúnak látta, aki a baleset idején volt. Emlékezetében azt a mosolygó, nevető gyereket őrizte, aki élvezte, ha megtréfálhatta őt. Vidám természetű, jókedvű, jó humorú gyerek volt. Meredith gondolatban azzal vigasztalódott, hogy Jus-

tin boldog gyerekként élt velük, és egészen a válásukig nem volt oka szomorúságra. A róla őrzött emlékei mára megszelídültek, a vízbe fulladásáról elképzelt szörnyű képek lassanként elhalványultak, és eltűntek.

– Ha egyszer itt földrengés lesz, ez a ház akkor sem fog egy centit sem elmozdulni – jelentette ki Jack, aki szintén egy pohár vízért lépett be a konyhába. Ő és Debbie negyvennégy évesek voltak, és rajtuk ugyanúgy nem fogott az idő, mint Meredithen, aki egy nappal sem látszott idősebbnek a házaspárnál. Sőt az arcán és a szeme sarkában kevesebb volt a ránc, mint Debbie-nek, aki egy kicsit mindig szigorú képet vágott, és maga festette szőkére a haját, de mindig csak akkor, amikor a tövénél pár centire már látszott az eredeti sötét színe.

Jack megkopaszodott és sörpocakot növesztett, ami mindig meglepte Mereditht, mivel nem tudta, hogy Jack iszik. Debbie is felszedett jó pár kilót. Meredith nemcsak a napi sétától és a kertészkedéstől maradt vékony, hanem mert eljárt jógázni egy környékbeli helyre, ahol senki sem ismerte. Az évek során megtanulta jól érezni magát a magányában, esténként pedig olvasással csillapította szüntelen betűéhségét. Másnap aztán megbeszélte Debbie-vel az olvasottakat. Debbie nem volt valami nagy könyvbarát, de rájött, hogy ez a Meredithhez való kötődés egy módja, ezért elolvasta azt, amiről tudta, hogy Meredithnek tetszett. Bármilyen furcsa, Jack és Debbie lettek Meredith legjobb barátai.

*

A ház, amelyet kőből építettek, több mint százéves volt, és San Francisco legnagyobb háza lévén jókora földterületet foglalt el. Azok az emberek, akik nem ismerték a környéket, a kapu és a sövény, valamint beljebb az impozáns épület láttán eltűnődtek, hogy vajon ki lakhat ott. Jack megjegyzése a házról eszébe juttatott valamit a távoli múltból.

– Ha már szóba került a földrengés, megvan még a vészhelyzeti felszerelés? Amikor ideköltöztünk, aggódtunk a földrengések miatt, és ezért összekészítettünk sátrakat, kötelet, feszítővasakat, néhány ételkonzervet, palackozott vizet meg elsősegélykészletet, és beraktuk az egészet a kerti szerszámok kamrába. Azóta is naprakészen tartjuk őket? – Ruhaféléket is tartott ott Justin számára, amikor még kicsi volt, de aztán, ahogy múltak az évek, egyre kevésbé aggódtak a földrengések miatt, végül megfeledkeztek a készlet frissítéséről. Évek óta eszébe sem jutott a téma. – Voltak elemmel működő lámpáink is. – Emlékezett rá, hogy Scott puskával is ki akarta egészíteni a felszerelést, hátha valaki megpróbálja kirabolni a házat, de ő nem engedte. Szükség esetére egy borítékban készpénzt is tartottak a széfben. Ezt a szokást máig megőrizte, arra az esetre, ha kell valami aprópénzt adnia Jacknek vagy Debbie-nek.

– Az elsősegély-felszerelést és a szerszámokat naprakészen tartom – felelte Jack. – A sátrakat évekkal ezelőtt egy hajléktalanszállónak ajándékoztam. Amúgy sem szeretnék, ha emberek a kertben sátoroznának. A ruhákat pedig kidobtam. – Meredith bólintott, miközben tudta, hogy

azok Justin kisgyerekkori ruhái voltak. – A házban bőven van ennivaló és víz, ha egyszer földrengés lenne. Bőségesen ellátjuk a háztartást mindennel. – Debbie nagy mennyiségű húst tárolt lefagyasztva, és konzervekből is volt jócskán. – Nem szükséges, hogy mi etessük az egész környéket – jelentette ki Jack szigorú arccal, jelezve, hogy megvédi Mereditht a kíváncsi idegenektől. – Mindenünk van, amire szükségünk lehet, akár hosszabb ideig is. A ház egy gránitsziklán áll, itt alig éreznénk meg egy földrengést, ha mégis bekövetkezne, vagy ha elmenne az áram, van egy tartalék generátorunk – sorolta magabiztosan. Scott szereltette be, amikor megvették a házat.

A szomszédos házak csupa faszerkezetű, tetszetős viktoriánus épületek voltak. Szépek, de kevésbé szilárdak, és valószínűleg kevésbé tartósak is. Meredith sohasem találkozott a szomszédjaival, és nem is állt szándékában megismerkedni egyikükkel sem. Scott barátságosabb volt, ő aggódott is a szomszédokért, mi lenne velük, ha bekövetkezne egy földrengés, de azóta az ő élete gyökeresen megváltozott. Meredithnek fogalma sem volt, kik laknak a szomszédos viktoriánus sorházakban. Sejtette, hogy Jack és Debbie sem ismer közülük senkit, miután ők még nála is visszavonultabban éltek, és mindig gyanúsnak találták a szomszédokat vagy az arra elhaladókat, akik megpróbálták bekukucskálni a kapun. Pajzsként védték és oltalmazták Mereditht.

Leült velük ebédelni a konyhaasztalhoz, mint mindennap. Ez így ment már hosszú évek óta. Nem tartotta helyénvalónak, hogy Debbie-nek egyedül

ómiatta meg kelljen terítenie az ebédlőben az asztalt, és egyébként is barátságatlan dolognak érezte volna azok után, hogy olyan kedvesek voltak vele élete legnehezebb szakaszában, a válópere és a fia halála idején. A két ember kárpótolta azért, hogy sohasem látta a lányát. Eleinte tálcára téve bevitte az ételét a dolgozószobájába, de már évek óta együtt ebédelt és vacsorázott a házaspárral, noha a társadalmi háttérük és a múltjuk merőben különbözött az övétől. Mindketten szegény családban, egyszerű körülmények között nevelkedtek, és az iskolázottságuk a középiskoláig terjedt. Debbie leérettségizett, de Jack a tizedik osztályban kimaradt. Majdnem húsz évvel voltak fiatalabbak Meredithnél, ennek ellenére ők maradtak az egyetlen barátai.

Debbie néha együtt nézte vele valamelyik kedvenc tévésorozatot a dolgozószobában. Szórakoztatóbb volt így, mint egyedül nézni, és a végén meg is beszélhették a látottakat. Jack nem szerette azokat a műsorokat, amiket ők néztek. Lefitymálta őket, és inkább lement a lakásukba, ahol sportot nézett, amit Debbie ki nem állhatott. A két nő ugyanazokat a műsorokat kedvelte, és ugyanazokat a könyveket olvasták, mivel Debbie igyekezett mindenben megfelelni. Intellektuális vonatkozásban jóval ambiciózusabbnak mutatkozott, mint Jack. Bizonyos értelemben Meredith olyannak érezte, mintha a lánya, vagy a húga, vagy a barátnője lenne. Jack szűkszavú, sőt egyenesen hallgatag férfi volt, és sokkal kevésbé közvetlen, mint Debbie, aki gyakran kezdeményezett beszélgetést Meredithszel, és így kellemesebb tár-

saságnak bizonyult. Jack eszes volt, de nem valami beszédes.

Ebéd után Meredith visszament a kertbe, hogy végezzen az aznapi kerti munkával. Nem bánta, sőt egyenesen kedvelte a hőséget. Debbie négy óra körül kijött hozzá, hogy megnézzze, mennyit haladt, és hozott neki egy pohár jéghideg limonádét. Meredith hálás mosollyal fogadta, és egy húzásra megitta a felét.

– Úristen, de jólesett! Már majdnem szomjan haltam, csak nem akartam félbehagyni a munkát, és bemenni. – Ledobta a szalmakalapját egy kerti székre, és a nap felé fordította az arcát.

– Gyönyörűek a rózsái – mondta Debbie elismerően, boldoggá téve ezzel Mereditht.

– Sohasem gondoltam volna, hogy kertészkedéssel fogom tölteni a napjaimat. De tény, hogy élvezem – felelte, majd levágott egy különösen szép sötétvörös rózsát, és átnyújtotta Debbie-nek. A két nő meleg mosollyal nézett egymásra.

Ők ketten nem is különbözhettek volna jobban; Meredith előkelő, de nem túl gazdag családból származott, az egész megjelenésében volt valami arisztokratikus és természetes báj. Debbie gyerekkora egy lakókocsitelepen, teljes nyomorban telt, és ez ma is meglátszott a nyers modorán, a maga festette, lenőtt hajtövű szőkeségén. Meredith ennek ellenére abban a tudatban élt, hogy ők ketten megértik egymást, és barátnők.

– Arra gondoltam, hogy elvégeznék egy kínai főzőtanfolyamot, mivel mindannyian nagyon szeretjük a kínai ételeket. És miért kellene minden este főznie? – ajánlotta fel nagylelkűen Debbie-

nek. Igaz, hogy Meredith Debbie munkaadója volt, aki azért is fizette, hogy főzzön. De mivel olyan sok időt töltöttek együtt, könnyű volt erről megfélekednie. Ilyen közelségben élve és másokkal sohasem találkozva a határok könnyen elmosódnak.

Debbie pár perc múlva visszament a házba; ez a forróság meg a nyomasztóan fülledt, párás idő túl sok volt neki. Az embernek csakugyan olyan érzése támadt, mintha az időjárás földrengés közeledtét jelezné, de Meredith tudta, hogy ez tévhit. Nem hallott róla, hogy az 1906-os, eddigi legpusztítóbb földrengés idején ilyen fülledt meleg lett volna. A '89-es a baseball-világbajnokság idején következett be, könnyen lehet, hogy ugyanilyen párás forróság idején. Meredith mindenesetre nem aggódott emiatt. Az időjárás hálás téma volt, mindig lehetett pár szót ejteni róla.

Öt órakor fogta a kerti szerszámos kosarát, és közben eszébe jutott, hogy este felhívja Kendallt. Még mindig próbálkozott. Régóta nem beszéltek egymással. Amikor utoljára felhívta őt, éppen a tizenkilenc éves lányával vívott csatát, aki abba akarta hagyni az egyetemet, a harmadévet már el sem akarta kezdeni. Gyűlölte, pedig drámaszakos volt a New York Egyetem Tisch Schooljában.

Ha kimaradt, akkor az anyja példáját követte. Kendall Firenzében végezte el a harmadévet. Húszéves volt, örülten szerelmes George Holbrookba, egy New York-i tekintélyes és dúsgazdag bankárcsalád legidősebb fiába, akivel egyszerre diákoskodtak Firenzében. Ezután Kendall már nem volt hajlandó visszamenni a Columbiára. Karácsonykor eljegyezték egymást, és pár hó-

nappal később összeházasodtak. Kendall makacs lány volt. A szülők mindkét oldalon tartottak tőle, hogy amilyen fiatalon kötötték meg, a házasság nem lesz hosszú életű. De húsz év elteltével még mindig együtt voltak, és Kendall szerint boldogan éltek.

Az esküvő után tíz hónappal megszületett Julia, ami Meredith szemében szintén nem vallott megfontoltságra. Túl fiatalnak tartotta őket a szülővé váláshoz, de Kendall mindig a saját feje után ment, és mint kiderült, ő és George csakugyan illettek egymáshoz. Meredith véleménye szerint konzervatív, túlságosan társaságkedvelő és némileg unalmas pár voltak.

Kendall részt vett New York minden fontosabb jótékonyági bizottságában. George szülei nem lelkesedtek érte, hogy Kendall színészcsaládból származik, sem attól, hogy nem folytatta az egyetemet, és nem is dolgozott. Ő volt a klaszikus társasági feleség, amit a lányuk, Julia megvetett. Julia a nagyszülei nyomdokaiba lépve Los Angelesbe akart menni színészi karriert építeni. A szülei nem örültek ennek. Meredith magában mosolygott. Most Kendallen volt a sor, hogy lázadó lányt neveljen, aki otthagyja a szülői házat, és elvet mindent, amit a szülei képviseltek és az életben elértek.

Kendall nem örült a szülei színészi karrierjének, különösen mivel gyerekkorában a munkájuk gyakran elrabolta őket tőle. Azt sem szerette, hogy híres és ismert emberek. Ki nem állhatta, ha az utcán ismeretlenek megállították őket, és autogramot kértek tőlük. Meredith nem tagadta, hogy

a forgatások miatt rengetegszer kellett távol lennie az otthonuktól. Kendall épp akkor született, amikor ő nagy sztárrá vált.

Tizenkét évvel később, Justin születésekor érettebb nőként már jobban tudta kezelni a helyzetet. Ugyanolyan elfoglaltak voltak, de Justint mintha nem viselte volna meg annyira a távollétük, mint Kendall, sem az, hogy mindenütt felismerik őket. Néha még tetszett is neki, és gyakran mondta, hogy büszke rájuk. Kendall nem így érzett. Anyja zavarba ejtette, és féltékenységet váltott ki belőle, noha Meredith diszkréten viselkedett, sohasem csinált nagy ügyet abból, hogy híres, ami, tekintve, hogy milyen óriási sztárnak számított, imponáló volt tőle. Amikor már Justin is megvolt, megpróbálták Scott-tal felváltva vállalni távoli helyszíneken forgatott filmeket, hogy legalább egyikük otthon lehessen a kisiúval. Kendall kisgyerek korában gyakran mindketten egyszerre voltak távol, amit a lányuk később felrótt nekik, elsősorban az anyjának. Őt okolta minden rosszért, minden betegségért, amit kicsiként átélt.

Justin jobb természetű volt nála. Kendall mindig ki volt borulva valamitől, neheztelt anyjára a filmszínészi karrierje miatt, pedig Meredith a lehető legkevesebbet beszélt róla otthon. Sohasem ismerte el igazán, hogy anyja milyen híres és sikeres volt egykor. Még most is, valahányszor telefonon beszéltek, epés megjegyzéseket tett arra az időre, amikor anyját még sztárnak tartotta a szakma és a közönség egyaránt. Apja hírnevét ugyanakkor nem vette zokon, sőt ma már kifejezetten büszke volt a pályájára.

Anyjával kapcsolatban leginkább csak arra emlékezett, hogy milyen kegyetlen volt Scott-hoz, amikor Justin meghalt. Minden rokonszenvével és részvétével az apja felé fordult, és nemes egyszerűséggel eltekintett attól a részlettől, hogy öccse halála az apja hibájából következett be, mert Scottnak nem lett volna szabad megengednie, hogy Justin egyedül szálljon vízre a vitorlással. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy ezért apját terheli a felelősség, noha rajongásig szerette az öccsét. A sors vagy Isten akaratának tekintette Justin halálát. Apját hősnak tartotta, és úgy nézett rá, mint valami szentre. Arról sohasem beszélt, hogy Scott elhagyta az anyját, hogy a Silvanával folytatott viszonya a világ összes bulvárlapjának a címdoldalára került. És noha akkor már maga is férjnél volt, tehát elég idős ahhoz, hogy értse, mi történt, nem akarta érteni.

Meredithnek eszébe jutott Julia, és hogy vajon milyen lehet most. Bármennyire is megdöbbenő a tény: tízéves kora óta nem látta a kislányt. Akkor még nem tért teljesen magához Justin halálából, és Kendall mindig megnehezítette anyjának, hogy láthassa az egyetlen unokáját, sőt inkább távol tartotta őt tőle. Az idő sohasem volt alkalmas arra, hogy meglátogathassa őket, és Kendall mindössze egyszer, kilenc évvel ezelőtt hozta el pár napra Juliát a nagyanyjához.

Meredith tizennégy éve nem utazott el seho-va, és Kendall minden ünnepet és vakációt a férje családjával töltött, nem a sajátjával. George-dzsal együtt házat vettek Aspenben, így aztán minden karácsonykor oda mentek, de Mereditht sohasem

hívták meg. Ő nem erőltette a dolgot, és azért sem akart könyörögni Kendallnek, hogy jöjjön haza. Tudta, hogy a lánya számára nincs abban semmi izgalmas, ha meglátogatja őt, és fájdalmas emlékeket idézne fel benne az öccsével kapcsolatban. Kendall a túl sok elfoglaltságára hivatkozva hátrított el a látogatás gondolatát.

Meredith számára a kinti világ sokat veszített a realitásából, valahogy úgy, mint egy tévéműsor, amit már régóta nem nézett, és elvesztette a cselekmény fonálát. A szereplők idegenné váltak, és úgy érezte, életük túl sok epizódját mulasztotta el, semhogy újból képes lenne bekapcsolódni a történetbe.

Bekapcsolta a tévét, mert az egyik kedvenc sorozata következett, amit a teljes évad alatt minden héten áhítattal nézett. Már harmadik éve ment, de még egyetlen epizódot sem hagyott ki, és az évad végén újra megnézte az összes részt. A hálószobájában épp befészkelte magát egy kényelmes fotelba, amikor furcsa, sóhajszerű hangot hallott, amely mintha a föld mélyéből törne fel. A televízió rázkódni kezdett, majd elsötétült a képernyő. A feje fölött a csillár vadul lengett ide-oda. Amikor fölnézett és meglátta, rögtön rájött, mi történik. Ebben a pillanatban minden tárgy lecsúszott az előtte lévő dohányzóasztalról a lába elé, a padlóra, és egy festmény lezuhant a falról.

Hirtelen nem tudta, mit is csináljon. Üvegcsöröpölés hallatszott, miközben a föld mélyéből feltörő sóhaj egyre hangosabbá vált, és hallani lehetett, hogy a házban itt is, ott is, lepotyognak és

összetörnek a tárgyak. Amikor eszébe jutott, hogy mit kell csinálni földrengés idején, a hálószoba ajtajához rohant, majd remegve megtorpant a látványtól: újabb két nagy méretű festmény zuhant le éppen a falról. Mezítláb volt, és ahogy átrohant a szobán, egy üvegcserep elvágta a lábát. Meg sem érezte. Addigra már minden lámpa elaludt, és az ablakon keresztül látta, hogy az egész környék sötétbe borult. Mindez egy örökkévalóságnak tűnő ideig így folytatódott, majd hirtelen csend lett, amit egy utolsó, rövid rázkódás követett.

Meredith mozdulatlanul, az összetört üvegcserepek tengerében állt a sötétben, és hallotta, hogy Debbie a nevét kiáltja, aztán elindul felfelé a lépcsőn. Kifulladásra ért oda az ajtóban álló Meredithhez, aztán egy percig csak álltak szótlánul, egymásra meredve. Debbie a kezében lévő erős fényű elemlámpával körbevilágította a szobában, láthatóvá téve a leesett festményeket és az összetört üvegeket.

– A mindenségit, ez erős volt! – mondta Meredith nyugodtabban, mint amilyen nyugodtnak érezte magát. – Ezek szerint tényleg földrengésjelző idő volt.

– Jól van? Nem esett baja? – kérdezte Debbie; látszott rajta, hogy nagyon megrémült.

– Azt hiszem, nem – felelte Meredith. – És magának? Hol van Jack?

– A ház mögött, a gázóránál. Megpróbálja elzárni a gázt. – Jack most is tudta, mit kell ilyenkor tenni, és Meredith hálás volt, amiért itt vannak vele. – Amikor elindultam felfelé a lépcsőn, olyan érzésem volt, mintha hullámvasútra kapaszkod-

nék fel – mondta Debbie a történetek miatti sokktól még akadozó lélegzettel.

– Köszönöm, hogy feljött.

– Jack azt mondja, menjünk ki a belső udvarra, hátha a házban egy darabig még mindenféle leesik a falakról. – Ekkor hangos csörömpölést hallottak a földszint felől, és amikor Debbie a csillárra irányította a fénysugarat, az még mindig himbálózott. Adott egy elemlámpát Meredithnek is, aki rögtön a cipőjét kezdte keresni vele. Meg is találta, és amikor belebújt, látta, hogy az egyik lába vérzik. – Minden rendben? – kérdezte Debbie, Meredith pedig igennel válaszolt, és elindult a másik asszony mögött a lépcső felé. Lámpáikkal a nagy előtérben lévő csillárra világítva látták, hogy az továbbra is erősen kileng, és az egymásnak koccanó függő kristályok csengő-bongó hangja olyan volt, mint valami harangjáték.

– Kerülje ki, ne menjen alatta! – figyelmeztette Mereditht Debbie, miközben óvatosan lépkedtek lefelé. Látták, hogy a festmények a földön hevernek a hallban, és több díszes képeret összetört. Ezeket kerülgetve kiléptek a bejárati ajtón. Akárcsak a fenti ablakból, Meredith innen is látta, hogy az egész környéket uralja a sötétség.

– Vajon milyen erősségű lehetett? – tűnődött hangosan az ajtóban állva, miközben Debbie kifelé irányította a zseblámpa éles fénycsónóját.

– Nagy volt, annyi biztos – felelte Debbie. Vigyázva kísértáltak a belső udvarra, ahol pár perc múlva Jack csatlakozott hozzájuk.

– Minden rendben van? – kérdezte. – Elzártam a gázt a házban – tette hozzá megnyugtató hangon.

– Jól vagyunk – válaszolta Meredith, aki kezdett megnyugodni. Hallották, hogy emberek beszélnek az utcán, és arra gondolt, hogy talán ki kellene nyitniuk a kaput.

– Ne menjenek ki az utcára – figyelmeztette mindkettőjüket Jack. – Vannak leszakadt felsővezetékek. Az egyik szikrázik, láttam, amikor kinéztem a kapu rácsai között.

Ettől mindnyájan megijedtek, Debbie egyenesen megrémült.

– Mi lesz, ha jön egy még nagyobb rengés? – kérdezte, és belekapaszkodott Jack karjába. – Mi van, ha ez csak az első volt? A bemelegítő?

– Nem lesz másik – válaszolta Jack, de a hangján inkább reménykedés, mintsem bizonyosság érződött. Meg akarta nyugtatni az asszonyokat. Meredith arra gondolt, hogy vajon mit tartogat számukra az éjszaka, és mennyi kárt szenvedett a háza azon túl, hogy festmények és törékeny tárgyak estek le a helyükről.

– Meg kéne néznünk a szomszédokat – mondta aggódva. – Lehet, hogy valaki beszorult valahova, vagy megsebesült. Hol van az elsősegélydoboz? – fordult Jackhez, aki előbb Debbie-re nézett, és csak azután válaszolt.

– Nem mehet ki oda, Meredith. Mindenki tudja, hogy ki maga, és hogy itt lakik. Nyilván nem szeretne betolakodókat a házban. Nem tudjuk, mekkora a baj odakint. És jöhetnek fosztogatók is. – Olyan baljóslatún hangzott, amit mondott, mintha az emberek csak arra várnának odakint, hogy berontsanak hozzájuk. Meredith viszont nem így gondolta.

– Hozza ide az elsősegélydobozt, Jack. Kinyitjuk a kaput. – Ezt a hangot Jack még nem hallotta tőle. A megkérdőjelezhetetlen tekintély hangja volt. Némi tétovázás után a férfi eltűnt a ház belsőjében.

– Ne nyissuk ki a kaput – nézett Meredithre Debbie rémülten. – Nem tudjuk, mi van odakint.

– Nem, tényleg nem tudjuk. De kiderítjük – felelte Meredith nyugodt és határozott hangon, aminek hallatán Debbie-nek nem maradtak kétségei.

Öt perc múlva Jack visszatért, kezében az elsősegélydobozzal, arcán konok kifejezéssel, látva, hogy Meredith fogja a kulcsot és kinyitja vele a kaput. Eleinte kicsit nehezen ment, de aztán lassan kitárult. Meredith kisétált rajta az utcára, Debbie és Jack pedig követték. A dolog sehogyan sem volt ínyükre, de Meredith hosszú idő után először csillogó szemmel és energikusan átvette az irányítást.